

A LEGRÖVIDEBB VIDÁM KÖLTEMÉNYEM

Befejezni kellett volna itt.
Éppen itt és most.
Úgy értem, már régen nem kellene
a folytatáson, egy újabb részleten,
valami ehhez hasonlóan
vacakolni, hogyan lesz tovább,
hogyan megy, merre és miért.
Tart.
Araszol.
Gondolkodni, ezen gyötrődni,
lesz-e még az vagy ez.
Szóljon-e a seholban pancsoló buta száj,
úgy néma, hogy kiabál,
úgy él, hogy kicsoda
egy senki.
Mert az is lehet, hogy
réges-régen be van fejezve.
De akkor meg mi ez.
Nem is folytattam semmit, se valamit.
Mindig fölírták a vetítés végén, hogy
Konyec Filma, The End.
Ha nem lenne világos,
eddig tartott, be lett fejezve, érted?
Állj föl, porold le a nadrágot,
bokafikszes, váltott, menj haza benne,
fütyörészhetsz, sétafika, andalgás,
sehová nem jutsz, haza, hova,
de azért menj csak.
Te kopogsz az ódon, mondom, ódon köveken,
makulátlan dombhát, liget, panoráma,

a templom szörnyetege,
a kórház szörnyetege,
itt meg rabok markolják a rácsokat.
Vége.

Holott, ha engem kérdeznek, hirtelenjében
biztosan azt mondom, hogy igenis,
úgy értem, mégis
kellett ennyi minden, ennyi rész,
darab, viszony, szelet, szilánk, szerkezet,
reláció, emlék, felejtés, ennyi
igen és nem, kellett ennyi hiány,
fa, fű, ég, ember, vércsöpp,
szakadás, rés, még ha olykor soknak
is éreztem, nagyon soknak, túlzónak,
kétségbeejtően feleslegesnek,
megalázó volt, hogy ennyi minden van, minek,
minek, de hogy mindenben,
de tényleg minden apró
szarságban találjak
valami nélkülözhetetlent.

És mindig.

Édesem, mintha nem volna ebédszünet,
egy félig mázolt kantinház legalább,
kiállni az ajtóba, fekete nikotinfüstöt fújni
a semmi fehérre festett bohócarcába,
és akkor odajön, hogy van-e ostya.

Bocsánat, nápolyi.

Van-e nápolyi.

Mindegy, milyen, nápolyi, keksz, aprósütemény,
valami rágcsálnivaló, ostya.

Mindig nagyon, tényleg
nagyon sok volt ez, ennyi minden, belépsz
a boltba, de már tele a kosár.

És aztán kijössz az üressel, persze.

Szerintem ez a sok, ez a temérdek

azért kellett, hogy ne bírjam el,

essek kétségbe, legyek összezavarodva,
és legyen jó nekem.

Kétségbe vagyok esve, összezavarodtam, és jó.
Kibaszás, valamiképpen. Ne hagyjam abba,
de kívánjam földadni is,
én egyem meg az összes ostyát, pardon,
ez most hányásszünet, pardon, mindjárt
folytatom tovább, az összes ostyával végzek.
Ne legyen elég, ha ilyen sok.
A kevés elég tudna lenni, de nem az.
Kérdezem még, öltözetem megfelelő?
A nadrágom hossza?
Ennyi mindennek hogyan lehet vége.
Hogy van ez a ténylegvége, nem?
Elég izgató, feszítő, félelmetes.
Ádáz.
Ez finom só, finom porcukor,
finom liszt, hó, dara, hófehér homok,
halott arcok, ezer, százezer mögöttem virágzó, élő,
síró, nevető, valaha volt arc fehér pora,
milyen finom a fehér
darabokra tépve, zúzva, morzsolva.
Mintha már nem is akarnám tudni,
vagy hogy valaha tudni akartam.
Ölthetek másik nadrágot, inget.
Ja igen, hogy tudni akartam arról,
ami lenni méltóztatott, mint ígéret, vágy,
óhaj, tervezet, mittudomén.
Tudni akartam ezt a sokat,
jól hangzik, szerény és mellékes érdeklődés, de
vérfnyomokat hagy, miközben kutakodik az ember,
egy újabb zacskó vagy doboz ostya talán,
és aztán egyszerre tanácstalan lesz,
az öltözéke, az ostya vagy egy szülő nő miatt.
Nem fejezte be?
Most kezdi el?
Ki az a bolond, aki úgy folytatja,
hogy nem, nem, nem hull a vére?
Mire megy ki a játék, hát nem?
Mire nem, ez is elég lényeges.

Mire nem megy ki a játék,
hát arra például biztosan nem, hogy...
hogymire igen.
Fogalmam sincs,
miért és hogy meddig,
mert egészen olyan, mintha
annyi sem történe, mint amikor
a fuvallattól levél mozdul,
jaj, levélke, ezt most ne baszd el,
ez nem az ősz, ez valami más,
csak ordít valaki, hol,
jajveszékel, szűköl, hol,
kérdesz, miért, leszól, felszól, szól, hol,
semmiség, miért, nem, igen, hol, ősz.
Csak leheveredett, nem is szül az a nő.
Mellettem fekszik, pedig lejárt a bérletem.
Mondd csak, asszonyom, te most szülsz?
Nem, nem szülök.
De mégis... mégis olyan ez.
Mondom, hogy nem.
Akkor jó.
Mi jó?
Férfiak, csak úgy a sarkon, bokafiksz,
nagygombos gyerekpánt, zipzár, volt hintalova,
bazmeg, kettő is,
pipafüst dán vízfestékből,
mennyibe' volt ez neked,
drága mulatság, az, na ja,
kétszer vettem föl a másik nadrágot, inget,
szül a feleségem,
nekem is,
nekem is, nekem is, nekem is,
hol.
Miért.
Tudok egy megbízható varrónőt, Irénke, oda szokta
varrni a kezét az egész világhoz,
ha szépen kérded, visszafejti.

Hozzád varrja a semmit. Gombokkal.
Megvarrja a szíved.
Bevarrja a szád.
Pedig ha nem történik ez,
ilyesmi, efféle, valami hasonló, akkor,
és a leghatározottabban állítom,
a nyakamat teszem rá,
szóval, ha nem történik,
az legalább olyan nehéz lesz,
ádáz, ez a szó is az eszembe jutott,
ádáz, ádá, ádá,
nehéz és kíméletlen és ijesztő, rettenetes, ádá,
ha valami nem lesz, ádá lesz.
Ott feküdt mellettem egy nő,
na képzeld, és nem szült.
Nem akarta, elfelejtette, nem volt kedve,
honnan tudjam én azt.
És te?!
És én is ott feküdtem, pontosan ott.
Szörnyűség, ami van.
Szörnyűség ez is, hogy efféléket beszélek,
itt egy csempézett bérház, férfiak, pipafüst, koppanó kockák,
drágán vette, majd kispórolja, nők támolyogva,
leheveredik, hova, szül, hova fog szülni,
miért pont oda, ott fölöttébb kemény, asszonyom,
töklámpás, lampionok, erkély, tornác,
konfetti hull, valaki még petárdáról is gondoskodott.
Mosolygó léggömbök szállnak föl, oda.
Tudok mosolyt festeni.
Tudok buborékot, léggömböt, füstöt szülni.
A halál kékebb változata.
Jó lenne belépni ide,
hova ide,
hova és hova,
ide,
beférni egy szakadáson,
egy bűn ejtette résen.

Belépnék és biztosan elmúlna minden rettenet.
Rettenetes a semmivel ülni, állni, feküdni,
a semmit mondani, a semmit kérdezni,
a semmit szólítani,
hallgatni, mit válaszol,
mert igenis van válasza,
nem is egy, sok van neki, mindenféle
formájú válasza van neki,
annyi válasza van neki, mintha az élet
válaszolna maga,
az egész élet beszélne hozzád,
fűszál, égbolt, heverő nő, szül, dehogyis szül,
értsd már meg, hogy nem,
kiköltekezett férfiak, bokafiksz és a minden,
vagy az élet akármelyik teremtménye,
akármelyik parányi része, óriása,
gigásza, akármilyen lénye, zöldellése
és hogy na, na, na képzeld,
a semmi is pontosan ennyire, így, így, ilyen,
így tud beszélni.
Ilyen gazdag, bankszámla,
sminkkészlet a kivégzéshez, nem is szép, de az.
Ez a két fasz,
a nincsen és a van,
a semmi és a mind, pakk.
Most mit mondjak, de tényleg.
Hát ennyire ugyanaz, ha nézem azt, ami van,
ha nézem azt, ami nincs.
Ugyanaz az ádáz, önző, rettenetesen önző küzdelem.
Kedves semmi.
Drága nincs.
Illetve dehogy is,
mert te vagy én, vagy bárki,
vagy bármi, az igenis valami,
valami nagy, valami rettenetes, sok,
és mégis a semmi ruhájában táncol,
a semmi gúnyájában parádézik,
öltöny, uniformis, leváltott nadrág,

báli toalett,
a semmi dekoltázsa, slicce,
ebben a szédült forgatagban,
ebben a zsúfolt pusztaságban,
bálozunk kicsit. Érted?
Kocsma.
Templom, börtön, az élet iskolája, blablabla.
Elmondani az élőket, a holtakat, a még
születőkre csak utalni,
tudni, hogy ők se tudták,
és hogy végül ők se akarták tudni,
tudni, hogy az én őseimnek az ősei se tudták,
éppúgy nem akarták tudni,
és hogy az, amiből lettem, lettünk,
és ebből lesztek ti is,
abból vagytok, ami nincs, nem is volt soha.
Csak hevert az a nő, édes istenem,
fog valamit, hozzá van varrva a kezéhez,
hogy bírja el.
Lehúzzátok a redőnyt, ami nincs is.
De lehúzzátok.
Lehúzom, jó?
Te csak heverj, nem kell aggódni,
mindjárt megszülsz egy másikat,
van rágcsálnivaló is,
van vagy nincs,
de azért lehúzó az a redőnyt,
régimódi, tetszik, nem?
Lehúzom, zörög, súlyos, súlytalan,
nincsen, nem húztam le semmit,
de akkor is néznek,
akkor is látnak, figyelnek, hallgatják,
érik, érteni akarják, tudni szeretnék,
nem akarják elfelejteni,
jaj, a véleményük, a feltételezésük,
az a sok sejtelem,
csinálják, csinálják, csinálják,
mert elfelejtették szegények,

hogy vége van,
hogy el se kezdődött,
csak mégis történik tovább,
most kezdődik, ami...
hol kezdődik egy könnycsepp,
na, hol,
és ez milyen szép és ádáz
és vidám.